

Здоровеньких вам пуків!

У долині Вулканосів був теплий ранок. Крато сидів у вулкані й снідав галушками із жалкою кропивою.

— Смакота! — промовив він і закинув до рота чергову галушку. Крато міг би об'їдатися ними з ранку до ночі. Але краще не їсти багато кропиви, бо будеш багато пукати. А пук вельми небезпечний для вулканоса, адже...

— Пук на підході! — закричав Крато, а тоді підхопився й помчав до жерла. Жерло вулкана — це канал, що веде назовні, до краю кратера. Крато виліз на підніжку, розвернувся й примостив задок у жерло.

Ви коли-небудь пукали? Тихо-тихесенько?

Чи на повну гучність? А нюхали пук коли-небудь? Можливо, солодкий рожевий пук принцеси?

Чи бридкий, смердючий пук скунса, який з ніг валить?
Так? А от чи бачили ви колись пук?

Фирк, бабах, бух! — лунало з дупки Крато.
Під ці звуки з кратера виривались іскри й полум'я.
Таке враження, ніби вулканос не пукає, а пускає
новорічні салюти.

Іскри й полум'я здійнялися над кратером.
Запахло сіркою, димом і паленими шишками.
Було чутно постріли, шипіння й вибухи, адже
у вулканосів вогняні дупки!

Крато покрутив задком,
випускаючи кілька останніх сірих
хмаринок, а тоді повернувся до кухні.
— Здимімо звідси, Смоку! — кивнув він
до свого дракончика.

Улюбленець завбільшки з вивірку сидів на кухон-
ному столі.

Хоч би куди йшов Крато, Смок завжди його
супроводжував.

Вулканос посадив дракончика собі на голову.
Це було улюблене Смокове місце: зручно й усе
видно, час від часу вошка пробігає.

— Бувай, мамо! — гукнув вулканос.

Мама Крато якраз готувала обід. Про це свідчили іскри, дим і зірочки над казаном.

— Навіть не думай бавитися на Киплячих болотах! — застерегла вона сина. — У Туманні пампаси, на Льодовики-Гіганти й у Кам'яний степ теж ні ногою.

— Та знаю, мамо, знаю, — Крато помахав на прощання й прожогом вибіг із дому.

Мама раз у раз нагадувала йому про небезпечні місця. Але Крато вважав, що за нього не треба

хвилюватися, бо він — герой. І чому цього досі ніхто не визнав? Для вулканоса це була загадка.

Крато виліз нагору драбиною, що була закріплена в жерлі. Усівся на задок і з'їхав з вулкана, із задоволенням здіймаючи куряву й підскакуючи на вибоях.

Вулканос іздалеку побачив тата. Той ішов кропив'яним полем за тягловим драконом завбільшки з бегемота, що орав землю плугом.

— Зараз дам тобі смачнющих колючок, Смоку, — пообіцяв Крато.

Дракончик радісно засопів у передчутті смаколиків і випустив з носа бузкову хмаринку.

Чимчикуючи кропив'яним полем, Крато уявляв, ніби кропива простягає до нього свої волохаті мацаки, а він хоробро голіруч відбивається від них.

Потім вулканос продирався через грядку будяків, колючки яких намагалися вхопити його, наче зуби якогось монстра.

— Не хвилюйся, Смоку, — заспокоював друга Крато, грізним поглядом приборкуючи вороже будякове військо.

Урешті вулканос підстрибнув до кільких чагарників і нарвав жменю колючок з куща агрусу. То були улюблені ласощі Смока.

Сидячи в Крато на голові, дракончик так гучно цмокав колючками, що аж у вухах ляцало.

Вулканос і собі вкинув кілька ягід агрусу до рота й заштовхнув їх язиком за щоки. І — бах! — щосили

